

REFAKATÇI

“Bunu bilmiyordum,” dedim.

Hemen yanıma bir üçüncü kişi daha gelip oturdu. Onun genellikle aynı bu bankta oturduğunu çokça göürdüm, ara sıra selamlaştık. Yakınlarda bir yerlerde oturuyor olmalıydı. Söze katılmak istedi:

“Neyi?” der gibi başını titretti.

“Hani engelli olanlar belediye otobüslerinden ücretsiz yararlanıyorlarmış ya...”

Sözün gerisini getirmem için daha bir özenle dinleyip, sözümü onayladı.

“Evet,” dedi.

“Belediye otobüslerine binemeyecek kadar engeli olanlar yanlarında bir de kendilerine eşlik edecek kişi alabiliyorlar ya, onlardan da ücret alınmıyor ya. Bu arkadaş da engeli nedeniyle erken emekli olunca otobüs otobüs dolaştırıyorlarmış komşuları.”

Aslında “Ne var bunda, zaten öyle olması gerek,” der gibi baktı ama öyle demedi. Sadece:

“Öyle olması gerekmez mi?” diye sordu.

“Ama gel de sen arkadaşına sor,” dedim. “Haftalardır otobüslere binip şuraya buraya gitmekten bir haller olmuş adama...”

Asıl konuşması gereken adam sonunda söze girdi:

“Valla iyice yorgun düştüm haftalardır otobüs otobüs dolaşmaktan. Komşulardan kimin ne işi varsa daha akşamdan herkes kapıda; Haceli yarın bankaya beraber gidelim mi, hem gezmiş olursun. ..Haceli öbür gün Emekli Sandığı tarafına doğru gidelim mi gezersin hem... Haceli filan mahalleye doğru gidelim mi yarın hem ayakların açılır... Haceli, Haceli...”

“Ne güzel işte” dedi öteki. “Gezmiş oluyorsun. Nasıl olsa yol parası da ödemiyorsun. Canın sıkılmamış olur...”

“Anlamadınız herhalde,” dedi engelli adam. “Hani ben biraz az görüyorum ya, özür grubundan emekli oldum ya, belediye otobüslerinden ücretsiz faydalaniyorum ya, yanımda bana eşlik edecek kişiden de ücret alınmıyor ya... Konu başka.”

Beriki olayı yeni anlamıştı. Çok sesli bir kahkaha attı:

“Vay be!” dedi. “Eloğlunun düşündüğü şeye bak!”

“Ne sandın ya...”

Beriki olayı yeni anlamıştı. Çok sesli bir kahkaha daha attı, daldaki serçeler bize doğru baktı.

”Vay be şu eloğlunun düşündüğü şeye bak, nereleri hesap ediyorlar...” diyerek şaşkınlığını anlatmaya çalıştı.

“Ama dostundur, arkadaşındır bunlar, el değildir herhalde?”

“Daha önce böyle değildi ama. Daha önceleri en fazla selamlaşırđık onlarla. O zamanlar pek umurlarında değildim ama... Şimdi hepsi kırk yıllık dost ahbap kesildi...”

“O zaman seni paylaşamıyorlardır,” dedi beriki.

“Hem de nasıl, iki üç gün önceden sıraya koyuyorlar aralarında. Bu gün benimle gidecek, yarın seninle, öbür gün...”

“Peki, bugün nasıl oldu da bir yere götürmediler?” diye sordum.

“Baktım olacak gibi değil, gitmezsem gönül koyuyorlar. Ben de bir cinlik buldum sonunda. Haftanın iki günü dinlenmem gerekiyor dedim. Kamu görevlileri hafta sonu iki gün dinlencede değil mi? Şu an ben de bir kamu hizmeti yapıyorum sayılır. Benim de haftalık dinlence günüm olması gerekir dedim. Ben de bu hakkımı kullanıyorum bugün. Dün de gitmemiştim işe. Ayrıca yıllık bir ay iznimi de kullanacağım. Bayramlarda, yılbaşında da çalışmak yok...”

Konuşma burada kesildi, üçümüz de sitedeki küçük yapay şelaleden akan su sesini dinlemeye başladık. Su sesinin insanı dinlendirdiğini söylerler değil mi? Doğrusu önceleri ben de öyle sanır, öyle de olması gerekir diye düşünürdüm hep. Sitedeki süs havuzlarının yanında, içindeki kaidelerden küçük bir çağlayandan iner gibi su dökülüyordu. Sözde dinlenmek için oturmuştum, hayır hayır bu bir saat içerisinde dinlenmek şöyle dursun, kafamın içi kazan gibi oldu çıktı. Aslında su sesi için bu maddeyi şöyle değiştirmek gerekecek; ‘belki üç beş dakikalığına olabilir, dinlendirebilir ama fazla zaman içerisinde insanı dinlendirmez, hatta alabildiğine yorar.’ Bana öyle geldi. Kaidelerden su aktığı zamanlar da, insanlar süs havuzunun yanındaki banklarda neden pek oturmuyorlarmış şimdi anladım. Demek hepsi de benim gibi birer kez oturmuşlar, bakmışlar ki dinlenmek şöyle dursun, üstüne üstlük daha çok kafaları şişiyor, onlar da oturmaktan vazgeçmişlerdi. Gerçi belki de bana öyle geliyor... Belki de insanların buralarda oturmaya zamanları yoktu, çok daha önemli işleri vardı...

Bir dördüncü kişi selam verip hemen yanıımızdaki banka oturdu. Elindeki anahtarlıkla oynayıp dururken bir ara bize döndü:

“İnsan şu çayırların üzerine oturmak istiyor, gelip geçenler ne der diye oturmuyorum yoksa...” dedi.

“Öyle!” dedi yanıımızdaki lenger şapkalı adam.

Bir süre başka da bir konuşma olmadı. Dördümüz birden sadece süs havuzundaki şelaleden akan suya bakıp, sesini dinledik.

Son gelen adam sırf laf olsun diye:

“Elektriğe zam kapıdaymış,” dedi.

“Alıştık,” dedi yanımızdaki.

Konu hemen kapandı. Son gelen adam konunun hemen kapanmasına üzülür gibi yaptı.

Karşıdan yanımıza doğru iki kişi daha geliyordu, yaklaşınca içlerinden biri selam verdi. Haceli’yi görünce seslendi:

“Haceli Ağa yarın kimseye söz verme de, istasyona doğru gidelim birlikte. Hem gezmiş olursun...”

Az önceki refakatçi meselesi yeniden gündeme gelmiş gibiydi.

Haceli bıyık altından gülerek yanıtladı:

“Olmaz, yarın yıllık izne ayrılıyorum!”

Adam öyle bir kahkaha attı ki, az ötedeki güvercinler uçup gitti sesinden.

“Haceli ağa demek yıllık izne ayrılıyorsun! İzni nerde geçireceksin peki?”

Onlar ayrıldıklarında sözünü sürdürdü:

“Haceliydik, işlerine yarayınca Haceli Ağa olduk!” Bir de alay ediyorlar. Görürsünüz o zaman siz, süresiz izine ayrılıyım da...”

